

προπαρεσκεύασε τὰ μέσα τῆς ἐξαφάνι-
σεως τῶν δύο πτωμάτων.

Ποῦ λοιπὸν ἤλπιζε νὰ κρύψῃ τὸ πτώμα
τῆς ἀτυχοῦς Μαρίας, ὅταν περιήγαγεν
αὐτὸ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδῶν ἀποκέντρου
συνοικίας;

Ὁ δὲ βωβός, πόθεν ἤρχετο; τίς ποτε
εἶδεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Λεκὸκ; Καὶ ἐν
τούτοις δὲν συνήντησε βεβαίως διὰ πρῶ-
την φορὰν τὸν δολοφόνον τὴν νύκτα τοῦ
κακουργήματος. Ἐὰν ἐξηφανίσθη, ἦτο
λοιπὸν τοῦτο ἐγκλημα τοῦ κατηγορου-
μένου, ὅστις οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐκ τῆς
πρώτης ἀνακρίσεως τοῦ ζητῶν τὴν ἀντι-
παράστασιν; Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι
ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος Λεκὸκ ὅστις ἐτόλμησε
νὰ ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον τοῦ κακουργή-
ματος εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβιχλέτ, πῶς γίνε-
ται νὰ προσκαλῇ διὰ τοῦ ὀνόματος Μαίρι,
τὴν ὑπὸ κακούργου χειρὸς δολοφονηθεῖ-
σαν τὴν προτεραίαν γυναῖκα; Ἐὰν ὁ
Λεκὸκ τὴν ἐφόνευσε θὰ ἐγνώριζε βεβαίως
ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ ἵνα τῷ ἀποκριθῇ.
Ποῖα τεκμήρια παρουσιάζουσι κατ'αὐτοῦ;
Δὲν ἠδυνήθησαν οὐτε καὶ ν' ἀποδείξωσιν
ὅτι ὁ ποὺς αὐτοῦ ἐφηρμόζετο ἐπὶ τῶν
ὑπὸ τοῦ ἐνόχου ἐγχαλαχθέντων ἰχνῶν.

— Σὰς εἶπον, κύριοι ἐνορκιοί, ἐπρόσθεσε
καταλήγων ὁ συνήγορος, σὰς εἶπον, ὅτι
ἐνδιαφέρει τὴν κοινωνίαν νὰ μὴ μείνωσιν
ἀτιμώρητα δύο ἀποτρόπαια κακουργή-
ματα. Ἐγὼ δὲ σὰς λέγω, ὅτι ἐνδιαφέρει
πολλῷ μᾶλλον αὐτὴν νὰ μὴ πέσῃ ἐνὸς ἀ-
θώου ἢ κεφαλὴ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Δὲν
δύνασθε νὰ καταδικάσῃτε ἕνα ἄνθρωπον
ἐπὶ εἰκασίῳ, διότι δὲν ὑπάρχουσιν ἡ εἰκα-
σίαι κατὰ τοῦ Λεκὸκ. Ἄς φέρωσι πρὸς
ὑμᾶς τὸν ἀνεύρετον ἐκεῖνον βωβόν, ὃς ἀ-
ναγνωρίσῃ οὗτος τὸν κατηγορούμενον,
καὶ τότε ἐστὲ ἀδυσώπητοι. Σὰς ζήτησιν
τὴν κεφαλὴν τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ, καὶ
ἐγὼ δὲν ἐξαιτοῦμαι ἐκ τῆς φιλάνθρωπίας
ὑμῶν ἐλάφρυνσιν τῆς ἐτυμηγορίας. Εἶνε
ἄξιος θανάτου, ἐὰν εἶνε ἐνοχός. Δὲν σὰς
ἀπέδειξαν ὅμως ὅτι εἶνε τοιοῦτος, καὶ
θὰ τὸν ἀθώωσθε, ἔχω περὶ τούτου τὴν
βεβαιότητα.

Τὸ ἀκροατήριον συνεκινήθη, ἐνορκιοί
δὲ τινες ἐδάκρυσαν.

Δύναται ὅμως νὰ δακρύσῃ τις καὶ νὰ
μὴ εἶνε πεπεισμένος.

Ἐλεγον χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὅτι ὁ συνή-
γορος δὲν ὠμίλησε μῆτε περὶ τῆς δεσποιν-
ίδος Λεκόντ, καὶ εἰς τοῦτο ἔδειξε μεγί-
στην ἀβρότητα, μῆτε περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ
κατηγοροῦ γραφείσης ἐπιστολῆς.

Ἦτο λίαν ἐπιβαρυντικὴ δ' αὐτὸν ἡ ἀ-
τυχὴς ἐκείνη ἐπιστολή, ἐν ᾗ ἐφαίνετο ὅτι
ἤθελε ν' ἀναγγεῖλῃ τὰ κακουργήματα,
ἅτινα ἐμελλε νὰ διαπράξῃ, καὶ ἦτις
προώρισται νὰ ἐπιβαρύνῃ διὰ τρομεροῦ βάρ-
ρους, τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν αὐτοῦ.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς οὐδὲν ἀνταπήντησεν, ὁ
δὲ πρόεδρος ἔκαμε περιληπτικὴν ἔκθεσιν
τῶν συζητήσεων μετ' ἄρκας εὐθύτητος,
ἀφίνων ἐν τούτοις νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι ἐθεώ-
ρει ἐνοχον τὸν κατηγορούμενον.

Ἀπήγαγον τὸν Λουδοβίκον Λεκὸκ.

Ἡ διάσκεψις τῶν ἐνόρκων διήρκεσε

δύο ὥρας, ὅταν δ' ἐπανήλθον εἰς τὴν
αἴθουσαν ἡδυνάτο τις ν' ἀναγνώσῃ τὴν
ἐτυμηγορίαν ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν προ-
σώπων αὐτῶν.

Παρήλθον δευτερόλεπτά τινα ἐναγω-
νίου προσδοκίας, μέχρις οὗ ὁ πρόεδρος τῶν
ἐνόρκων προφέρῃ τὴν φράσιν:

«Ναί, ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἐνο-
χός».

Καὶ τὸ πᾶν τετέλεσται!

Δὲν ὑπῆρχον ἐλαφρυντικαὶ περιστά-
σεις.

Ἦτο καταδίκη εἰς θάνατον.

Ἐπανεφέρον τὸν κατηγορούμενον.

Ἦτο ὠχρός, καὶ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν τὸν συνηγορὸν τοῦ ὅστις ἀπέφευγε
τὸ βλέμμα τοῦ.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐμειδίασε, διότι
ἠννόησεν.

Ὅτε ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν
ἔχῃ ν' ἀντείπῃ ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς
ποινῆς, ἀπήντησε ψυχρῶς:

— Οὐδέν, κύριε. Παρατιτοῦμαι τοῦ δι-
καιώματος τῆς ἀναίρεσεως.

— Ἐχετε τρεῖς ἡμέρας καιρὸν διὰ τὴν
ἀναίρεσιν, ἐπανελάθεν ὁ πρόεδρος, μᾶλλον
τοῦ καταδίκου συγκεκινημένου.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ θὰ ἐκαρατο-
μεῖτο.

Ἐχαίρετις καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς μι-
κρᾶς θύρας τῆς ἀνοιγομένης ἐπὶ τῆς εἰς
τὴν λαιμητόμον ἀγοῦσης.

Τὸ πλῆθος ἀπῆλθε σύννουν, σχεδὸν
σιωπηλόν, καὶ λίαν συγκεκινημένον.

Οὐδεὶς ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ ἐτυμηγορία
τῶν ἐνόρκων δὲν ἦτο δικαία, καὶ ἐν τού-
τοις ὅλοι ἐσκέπτοντο ὅτι ἔλλειπεν ἡ βε-
βαιότης ἐκείνη τῆς ἐνόχης, ἥτις ἐπανα-
παύει τὴν συνείδησιν.

Ὁ Ναβὰβ ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν πρώτων,
παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαύρου του,
καὶ πεπεισμένος ἀναμφιβόλως περὶ τῆς
ὑπεροχῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς δικαιοσύνης ἐπὶ
τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος του.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ, διερχόμενος σκο-
τεινὸν διάδρομον, ἤκουσεν ἕνα τῶν συνο-
δεύόντων αὐτὸν κλητῆρων, ψιθυρίζοντα
εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ πατέρας σου σὲ παρακαλεῖ νὰ
ὑπογράψῃς ἀπόψε τὴν ἀναίρεσίν σου.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἡ Θηρεσία Λε-
κόντ, ἐξερχομένη τῆς αἰθούσης τῶν μαρ-
τύρων, ἠσθάνθη ὅτι εἰσήγαγον ἐν τῇ χειρὶ
αὐτῆς ἐπιστόλιον.

Ἐπλησίασεν εἰς ἕνα φανὸν καὶ ἀνέγνω:

« — Μὴ ἀπελπίζεσαι. Σὰς ὀρκίζομαι
ὅτι θὰ τὸν σώσω.»

Τὸ ἐπιστόλιον ἔφερε τὴν ὑπογραφήν:

«Λεκὸκ.»

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Διήγημα

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἀπεμακρύνθη περιφρονητικῶς τοῦ χει-
ρουργοῦ Βέτζελ καὶ ἐκάθησεν.

Ὁ Ἀγγλος τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐπαν-
ήρχησεν ἐκεῖνος ἡδὴ τὰς ἐνοχλητικὰς ἐ-
ρωτήσεις του.

— Μὴ πιστεύσητε ὅτι θέλω νὰ σὰς
στενοχωρήσω, τῇ εἶπε. Μὴ ἔχετε, σὰς ἐ-
παναλαμβάνω, τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν
ἀνησυχίας ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Γάλλους ἐ-
κείνους; ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ
αὐτὸ καὶ περὶ ὑμῶν. Ἡ πολεμικὴ ἐνέρ-
γεια θὰ ἐπαναρχίσῃ περὶ τὸ χωρίον τοῦτο
μόλις ἐξημερώσῃ καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ
σὰς ἐβλεπον εἰς ἀσφαλέστερον τοῦ παρόν-
τος μέρος. Εἶμαι ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλι-
κοῦ στρατοῦ... καὶ ὀνομάζομαι Ὁράτιος
Δεχόλτ. Θὰ ἐθεώρουν εὐτυχίαν μου ἐὰν
ἠδυνάμην νὰ σὰς φανῶ ὡφέλιμος, καὶ δύ-
ναμαι εὐτυχῶς, ἐὰν θελήσετε νὰ δεχθῆτε.
Ὅδοιπορεῖτε ἐντὸς τῆς Γαλλίας;

Ἡ Μέρση συνέσφιγγε στενότερον περὶ
ἐαυτὴν τὴν ἐσθῆτα, ἥτις ἀπέκρυπτε τὴν
τῆς νοσοκόμου στολὴν τῆς, καὶ διέπραξε
σιωπηλῶς τὸν πρῶτον δόλον τῆς, ταπει-
νώσασα τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν κατα-
φάσεως.

— Ἐπιστρέφετε εἰς Ἀγγλίαν;

— Μάλιστα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναμαι
νὰ σὰς εὐκολύνω νὰ διέλθῃτε καὶ ὑπερ-
βῆτε τὰς πρωσσικὰς γραμμάς, προχω-
ροῦσα τοιοῦτοτρόπως κατὰ τι εἰς τὴν
πορείαν σας.

Ἡ Μέρση τὸν προσέβλεψε μετ' ἐκπλή-
ξεως, ἣν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ.

Τὸ ζωνρὸς ὀρμητικὸν ἐνδιαφέρον ὅπερ
δι' αὐτὴν ἠσθάνετο ὁ νέος ἐκεῖνος συνε-
κρατεῖτο ἐντὸς τῶν στενοτέρων ὁρίων τῆς
καλῆς ἀνατροφῆς, ὅπερ ἀπεδείκνυνεν ἀ-
ναμφισβητήτως ὅτι οὗτος θ' ἀνῆκεν εἰς
τὸν καλὸν κόσμον.

Εἶχε λοιπὸν πράγματι τὴν δύναμιν νὰ
πράξῃ ὅ,τι εἶχεν εἶπει;

— Νὰ ὑπερβῶ τὰς πρωσσικὰς γραμ-
μάς; ἐπανελάθεν. Ἀλλὰ τότε λοιπὸν
θὰ κατέχετε μεγίστην ἐπιρροήν, κύριε.

Ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ ὑπεμειδίασε.

— Κατέχω ἐπιρροὴν καθ' ἣς οὐδεὶς δύ-
ναται ν' ἀντιστῇ, ἀπήντησε, τὴν ἐ-
πιρροὴν τοῦ τύπου. Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα
ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ στρατιωτικοῦ ἀν-
ταποκριτοῦ μιᾶς τῶν μεγάλων ἀγγλικῶν
ἐφημερίδων μας. Ὁ ἀρχηγός, ἐὰν τὸ ἀ-
παιτήσω, θὰ σὰς δώσῃ διαβατήριον. Μέ-
νει πλησιέστατα τῆς καλύβης ταύτης·
τὸ θέλετε;

Ἡ προσφορὰ αὕτη δὲν ὥφειλε νὰ ἐνι-
σχύσῃ τὴν Μέρσην εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἀ-
πόφασίν τῆς;

Ἦρπασε τοὺς λόγους τοῦ Ἀγγλου, καί:
— Δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης, κύ-
ριε, εἶπεν.